

Dionisis CHRISTOFILOGIANNIS:

*„Dansatorul, ca și pictorul,
aduce cu sine un adevăr”*

Născut în 1973, pictorul grec Dionisis Christofilogiannis este absolvent al masterului în pictură și doctorand la Universitatea de Artă și Design Cluj-Napoca. Personalitatea lui Dionisis este o îmbinare interesantă de spirit științific și talent artistic: este licențiat al Universității Scoțiene Strathclyde din Glasgow, specialitatea inginerie mecanică, are și o diplomă de master, obținută la aceeași Universitate, în domeniul design industrial, fiind, în același timp, autorul unor picturi ce indică o mare sensibilitate, tablouri ce au putut fi admirate în expoziții din întreaga lume, din Marea Britanie în România, din Turcia în Germania sau Grecia. Principala sursă de inspirație a picturilor lui Dionisis Christofilogiannis este dansul. Creația sa, care poate fi admirată pe site-ul personal al artistului (<http://dionisis.uv.ro/dionisis.html>), poartă marca unei sinteze interesante între mișcare și nonmișcare, fiind expresia unei întâlniri pline de sens între două arte care au în comun modalități similare de conferire a sensului. Cu ocazia premierei spectacolului *Block Bach* de la teatrul Odeon, în foaierea teatrului a avut loc vernisajul unei expoziții a lui Dionisis Christofilogiannis, avându-l ca sursă de inspirație pe dansatorul și coreograful Răzvan Mazilu. În cadrul aceleiași expoziții, a fost proiectat un material video (al cărui protagonist este tot Răzvan Mazilu), material realizat, de asemenea, de Dionisis Christofilogiannis.

Gina Șerbănescu: *Ce ne puteți spune despre experiența dumneavoastră de pictor care a ales să aducă pe pânză lumea dansului, așa cum este ea înfățișată în diverse culturi?*

Dionisis Christofilogiannis: Am lucrat cu dansatori cubanezi din Compania de dans contemporan din Havana, dar am avut, de asemenea, ocazia să studiez mișcarea dansatorilor-actori de teatru Kabuki din Tokyo. Ceea ce am lucrat pornește efectiv de la bază, de la baletul clasic și, cel puțin la început, pictam tablouri la scară largă, dar am simțit că asta nu ajunge. Cred că frumusețea dansului constă tocmai în varietatea sa. Există atâtea tipuri de coregrafii, de costume de dans, de contexte coregrafice, cred că aici trebuie căutată esența dansului, în această expansiune a stilurilor de dans care indică foarte clar faptul că nu există nicio limită pentru inspirație, ba dimpotrivă! Așadar, proiectul meu, cuprinzând propunerea de a înfățișa dansul prin pictură, a luat amploare. Spre a pune în lumină varietatea și dinamica dansului, am început să pictez tablouri mai mici, dar integrate unui întreg, pentru că întregul reprezintă efectiv dansul. În acest demers, Răzvan Mazilu, care este un mare artist, s-a dovedit pentru mine o sursă extrem de importantă de inspirație, oferindu-mi posibilitatea de a crea o serie unică de picturi și de a realiza un material video care a fost proiectat în cadrul expoziției de pictură pe care publicul a putut-o vedea în foaierea Teatrului Odeon, înainte de recenta premieră a spectacolului *Block Bach*.

Răzvan M. ZILU văzut de Dionisis Christofilogianis

G. Ș.: *Care ar fi, în opinia dumneavoastră, asemănările dintre dans și pictură?*

D. C.: Dansul, ca sinteză între mișcare și gând, determină corpul să traseze linii virtuale, curbe, cercuri... În acest „delir“, dansatorul se multiplică pe sine, își oferă practic nenumărate entități, devenind astfel o formă de pendulare între adevăr și „non-adevăr“, între real și non-real. Exact același lucru se petrece și în pictură. Pictorul oscilează permanent între real și fantastic, se descoperă într-o zonă aflată perpetuu sub semnul schimbării, confruntat permanent cu nenumărate linii și culori... Adică într-un delir... Dar această modalitate de a fi îl eliberează, pentru că „dansul picturii“ îl proiectează într-un plan eliberator. Este uluitor cât de mult se aseamănă aceste două forme de artă, cât de apropiate sunt, cel puțin pentru mine. Această combinație între arte are o dublă formă de energie – metaforică și metafizică. Când privesc un dansator pe scenă, văd, de fapt, nenumărate linii și

culori, nenumărate instanțe picturale, redade nu cu claritatea și simplitatea unui peisaj estetic, ci prin dinamica și caracterul exploziv al unui corp impecabil. Nenumărate forme se metamorfozează odată cu mișcarea trupului, dar chiar și atunci când trupul este supus nemișcării, pentru că dansul vine din interior, din venele dansatorului, și explodează prin privire. Pe chipul unui dansator autentic se vede realmente ceea ce are de transmis sufletul-ca-zbor și asta se poate remarca într-o simplă sclipire a privirii...

G.Ș.: *Și cum ați defini dansul și dansatorul?*

D.C.: Pentru mine, atât dansul cât și dansatorul reprezintă efectiv *căi*... Dansul este calea prin care corpul dansatorului este proiectat într-un plan al libertății. Nu e nevoie să fii dansator profesionist ca să experimentezi acest sentiment, îți ajunge pornirea sufltească, pentru că până la urmă orice corp poartă cu el propria slăbiciune și este într-o permanentă căutare a eliberării. Astfel, dansul se poate dovedi un leac menit să transfigureze corpul și să vindece răni. Aș putea defini dansul ca un cerc al contradicțiilor armonizate, ca o sinteză a gravității și non-gravității experimentate prin corp, prin dans ajungându-se să se exprime atât supunerea cât și libertatea corpului. Prin dans sunt conectate mișcarea gândului și mișcarea corpului, acestea două dobândind practic același statut. În ceea ce privește dansatorul, el este de asemenea o cale eliberatoare, pentru că prin el se „instanțiază” o formă de mărturisire care este, de fapt, adevăr. Prin integrarea ritmului, el exprimă adevărul. Dansatorul este, fără discuție, extrem de expus, se înfățișează transparent, în fața atâtor ochi, dar până la urmă aceasta este ținta: absența oricărei temeri, pentru că el aduce cu sine un adevăr. Întocmai ca și pictorul... Un adevăr autentic, limpede...

G.Ș. *Care credeți că este cea mai semnificativă caracteristică a „corpului care dansează”?*

D.C.: Principiul de bază revelat prin intermediul corpului uman angrenat în dans este *ritmul*. Nu numai ca purtăm cu noi un ritm permanent al inimii, al sângelui și al respirației, nu numai că orice mișcare a corpului nostru atunci când mergem, alergăm, dansăm, pictăm, scriem, este ritmică, nu numai că producem sunete ritmice atunci când vorbim, cântăm, râdem, sau plângem, dar, într-un final, orice mișcare produsă în și prin corpurile noastre, în mod conștient sau nu, ia naștere în virtutea unui ritm. În acest sens, corpul uman este proiectat ritmic. Astfel, suntem în măsură să asumăm ritmul atât ca principiu intern, cât și ca principiu extern al existenței noastre.

G.Ș. *Cum priviți dumneavoastră relația (sau discrepanța) dintre mișcarea din dans și absența (aparentă) a mișcării din pictură?*

D.C. Ca experiență picturală, fluxul culorilor, în combinație cu liniile, oferă intensitatea mișcării dansatorului. Un pictor are la dispoziție nenumărate posibilități de a reda pe pânză această formă de mișcare, prin urmare, pictura nu are deloc un caracter static. Prin linii simple și culori, pictorul poate crea mișcarea tridimensională a dansatorului, oferind celui care privește o perspectivă impresionantă, poate aduce în fața unui spectator o serie de mișcări și ipostaze pe care acesta să nu le fi remarcat deloc anterior. Astfel, pictura creează un nou tip de atmosferă în care poate fi integrat dansul, o atmosferă în care portretizarea mișcărilor și expresiilor dansatorului impune pânzei modalitatea în care artistul găsește prin dans o formă de libertate.